

“Posar portes al progrés és equivocat”

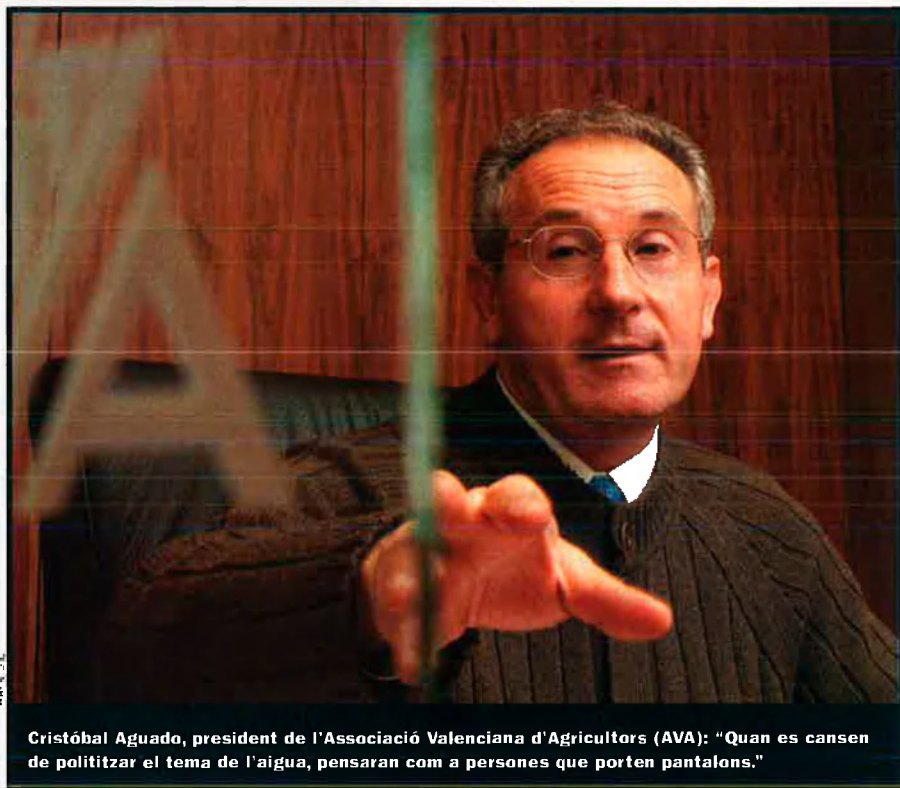
Quins són els principals motius de la manifestació del dia 5?
—L'últim any agrari ha sigut desastrós. De tots els cultius només s'han salvat les xufes. És el moment de pegar un crit. Tot el sector, tot, està d'acord. Els joves no s'hi incorporen, els més majors no poden jubilar-se per la paga ridícula que els queda. Cal redimensionar el nostre camp? Fem-ho. Cal investigar? D'acord. És necessari un pla estratègic de l'agricultura mediterrània. A més, els agricultors han de prendre decisions de caire polític: tots han de subscriure una assegurança, han de comprometre's a unir terres per fer unitats de gestió amples, han d'aplegar-se, també, en organitzacions de productors, i han d'estar tots associats a una organització agrària.

—Com es resol el problema dels preus?

—Segons la política comunitària, l'agricultor ha de rebaixar els costos de producció; no veuen que el llaurador ven a preus extraordinàriament baixos. Cal una transparència de preus; la gent s'adonaria que algú actua deshonestament. Quan un preu es multiplica fins al 1.500%, alguna cosa falla. D'altres es fan rics, a costa dels agricultors. El Govern espanyol no s'esforça per evitar-ho, al contrari del francès, que prima els productes locals.

—Com diu, els joves no es dediquen al camp, i alguns llauradors no ho poden deixar perquè la pensió és molt baixa.

—La inseguretats en la renda dificulta que s'hi incorporen els joves. Més encara: joves, i joves molt qualificats, estan anant-se del camp. Fugen a un altre sector econòmic per tenir estabilitat de rendes. Alguns vénen a acomiadar-se'n amb llàgrimes als ulls: volen tenir una família, un futur. L'agricultura representa el 17% del PIB valencià, i si hi haguera voluntat política això canviaria. Cal que l'agricultor s'adapte al mercat, però també calen unes normes adequades i un canvi de tecnologies.

Cristóbal Aguado, president de l'Associació Valenciana d'Agricultors (AVA): “Quan es cansen de polititzar el tema de l'aigua, pensaran com a persones que porten pantalons.”

—Un gran problema: les localitats xicotetes que tenen més d'una cooperativa.

—Si una cooperativa és menuda, cal que s'uneixca a una de més gran. Està costant molt, és un dels problemes més durs que tenim. Falta coordinació. Si hi ha 200 cooperatives i unes quantes organitzacions de productors que no són cooperatives, per què no fem una cúpula del sector comercial associat i marquem una política de vendes? No dic trencar les formes, sinó consensuar una banda de comercialització intel·ligent, la unió fa la força. No podem pagar a l'agricultor menys d'allò que li costa produir, ni podem marcar un preu abusiu al consumidor. I cal tenir en compte que eliminar dues cooperatives menudes i fer-ne una de gran val diners. Si el producte no dóna per a més, no es podrà renovar la tecnologia i l'organització. Avui dia tot es fa a base d'economia, no hem d'oblidar-ho.

—I la llei del minifundisme...

—No ha funcionat. Si incentivem l'agrupació de superfícies, amb les ajudes convenients, aconseguiríem la rendibilitat de les grans explotacions de Múrcia o Andalusia.

—Quins efectes ha tingut el canvi de color polític al Govern espanyol?

—Tenim més feina, hem hagut d'augmentar la nostra capacitat de treball.

—Si continua el PSOE a Madrid, seria millor tenir també el PSOE ací?

—El partit que els votants posen a governar és el nostre interlocutor, ens pot fer més o menys cas, i depenent d'això tindrà major o menor pressió reivindicativa per part nostra. És evident que el canvi ha afectat un tema clau de la nostra política reivindicativa, l'aigua, un tema solidari que s'ha abandonat. Nosaltres sempre hem dit que les conques d'Espanya s'havien d'intercomunicar, amb un ús integral de l'aigua.

—La ministra de Medi Ambient, Cristina Narbona, ha dit que hi havia un sobre-dimensionament de la demanda d'aigua a la conca mediterrània.

—S'ha volgut polemitzar, i s'ha polemitzat en excés, aquest tema. Gverne qui governe, cal dur aigua. Perquè cal fer polígons industrials, cal fer camps de golf, cal donar aigua als agricultors, cal donar aigua de qualitat als pobles i urbanitzacions de la costa. El creixement social de les comunitats és ben més natural. A Múrcia, Andalusia i Catalunya es fan camps de golf, polígons industrials, carreteres, l'AVE... Posar portes al progrés és equivocat, és crear polèmiques absurdes i banals que el temps deixa al descobert.

—Però el golf és progrés?

—Els països que pateixen fam no tenen camps de golf, els països amb un nivell de vida elevat tenen golf, tenen bitlles, tenen camps de futbol de gespa... El progrés es regeix per uns condicionaments, com portar una roba de marca o no; si vas al Marroc, veuràs menys roba de marca i veuràs més cosa de llana feta a casa, de la llana que trauen de les ovelles. El progrés és integral en un poble. El progrés en l'agricultura ha d'anar lligat al progrés d'un poder adquisitiu que compra productes d'alta tecnologia en un procés de producció íntegra o desenvolupada. L'aigua és un factor limitador de progrés. Fa milers d'anys els pobles importants nasqueren a la vora dels rius, perquè hi havia aigua, i les vegues dels rius es convertiren en les primeres zones cultivades amb regadiu. Podrem vestir-ho com siga, però quin país desenvolupat no té camps de golf, quin país desenvolupat no té una distribució hotelera de categoria, quin país desenvolupat no té un sistema de depuració com cal, i quin país desenvolupat no veu les zones humides i els cabals ecològics com a importants? Si ací hagüérem de respectar tots els cabals ecològics, l'agricultura perdria molt.

L'aigua per a tots que reivindicàvem els agricultors és aigua per a tots els agricultors. Com a ciutadans, demanem aigua per a tot interès general ciutadà de la Comunitat Valenciana; creiem que l'aigua és el futur de la Co-

munitat Valenciana, i la deficiència d'aigua pot marcar limitacions de futur. Qui viu en una terra ha de sentir-se orgullós de viure-hi i tenir voluntat d'aconseguir el màxim per a ella.

—El dessalatge soluciona els problemes?

—No. Per qualitat i per cost. Una aigua que val cent i poc el metre cúbic la vendran a quinze cèntims?

—De 12 a 30 cèntims seria assumible?

—Clar que sí, però això ho pots mantenir avui, no demà. La ingenuïtat va implícita a les persones. Si la natura et dóna una aigua de qualitat, pots utilitzar-la, i no ho fas per un posicionament polític, és absurd. Abans del PP, el PSOE presentà un pla que portava el doble d'aigua de l'Ebre. A AVA mai hem estat d'acord que s'agafara l'aigua del Delta, sempre hem reivindicat la unió de conques. I si sobra un litre, cal compartir-lo. Quan es cansen de polititzar el tema de l'aigua, pensaran com a persones que porten pantalons.

Ara, si les dessaladores m'oferiren l'aigua a 10, 12 o 14 cèntims sense causar cap dany ambiental, jo renunciaria immediatament als transvasaments.

—El de l'Ebre sí suposava un impacte ambiental important...

—...I l'AVE que estan fent a Barcelona, i no van a parar-lo, i l'autopista que va a Barcelona. A l'Ebre hi ha uns mesuradors de cabals, saben els metres que ixen. L'única comunitat que té un riu del qual no en xupla ni gota, és la valenciana. Els Ports vessen l'aigua a l'Ebre i mai no n'hem rebut ni un litre. Som l'única comunitat que estem dividida en tot, i a mi no m'agrada, sabent com d'important és l'aigua.

—Per acabar, quan recuperaran les tomaques el seu sabor?

—Les grans cadenes han imposat al consumidor menjar pels ulls, no per la boca. El consumidor hauria d'educar-se, és qui selecciona quan compra.

Víctor Maceda

Ballet Nacional de Cuba

a Onda

Dia 8 de març
Cine-Teatre Mónaco d'Onda

Venda d'entrades a la Casa de la Cultura d'Onda
Preu de les entrades: Anticipada 15 €, En taquilla 18 €

Ajuntament d'Onda
Regidoria de Cultura